0132-4462.
№ 7 2009
липень

перець

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— У них, як і у політиків: сперечатися і лаятися уміють усі, а по-людському мову вести і домовлятися — ніхто.

— Я сьогодні зі свіжиною буду: хазяїн свиню коле.
Але в нього, браття, є ще й три овечки...

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НАРЕШТІ

Хмельницька міська рада народних депутатів прийняла рішення, яке обмежує продаж спиртного і має сприяти профілактиці алкоголізму. Ним забороняється розпивати пиво, міцні та слабоалкогольні напої на вулицях, ринках, у парках, на пляжах, стадіонах, спортивних і дитячих майданчиках.

ЧИ НЕ З БРЕХУНІВКИ?

Коли людина говорить неправду, то її питають: «Ви, часом, не з Брехунівки?»

Із повідомлення прес-центру Головного управління державної служби України, стало відомо про проведення спецперевірки, якою було охоплено 90% держслужбовців. Результати невтішні: 81,1% од числа перевірених надали недостовірну інформацію про декларування доходів; 37,8% — неправдиві відомості про перебування на керівних посадах і 4,4% — неправильні дані стосовно дипломів про освіту.

То чого ж можна чекати від них при виконанні службових обов'язків?

А ЯКБИ НЕ ЛИХО?

Генеральна прокуратура виявила грубі порушення законодавства при передачі Кіровоградською обласною радою у користування мисливському господарству «Голованівське» 26 тисяч гектарів мисливських угідь (удвічі більше за площу заповідника Асканія-Нова). Вона також звернулася до Господарського суду столиці з позовом про визнання незаконним рішення Кіровоградської облради про виділення цих мисливських угідь колишньому депутатові Верховної Ради Віктору Лозинському, який звинувачується у вбивстві.

А якби не сталося лиха? Цікаво, чи помітив би хтось цю незаконність?

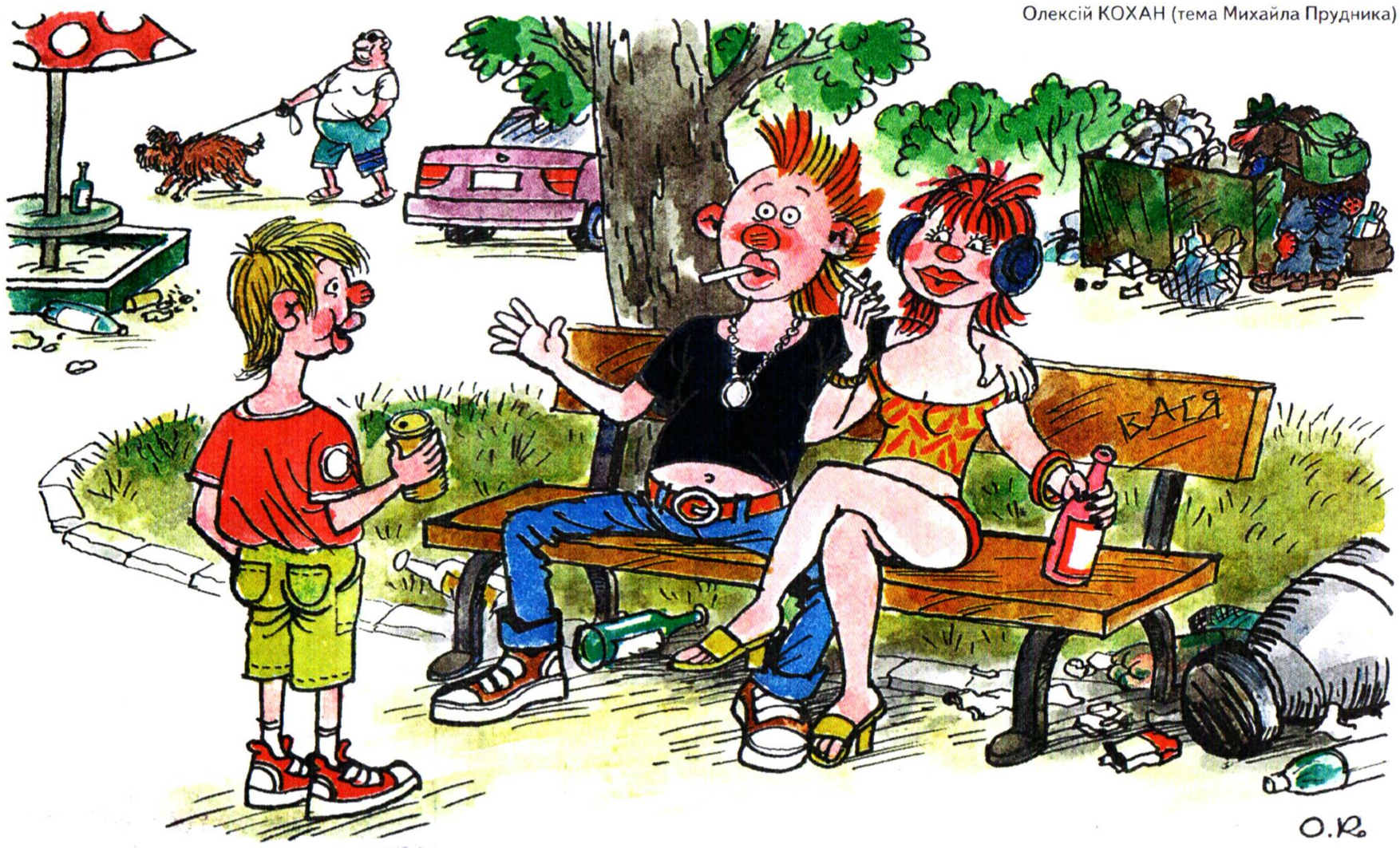

— Не дам я тобі закурити, у тебе ще молоко на губах не висохло!
— То не молоко, то пиво...

МІНІАТЮРИ

МОЛОДЕ ТА РАННЄ

Зустрілися дві подруги-одиначки, завели балачку про те, як знайти собі пару.

— Певно, треба буде,— каже одна,— взяти голуба та сходити на ринок, туди, де чоловіки-голуб'ятники гуртуються.

А синок смик її за спідницю:

— Ліпше підіть туди, де купляють автомобілі.

СПРАВЖНІЙ ДРУГ

— У мене є друг, справжній, хороший...

— Чим же він такий гарний?

— А ніколи мені не перечить. От кажу: «Петре, вип'ємо по сто грамів?», а він, не роздумуючи: «Не заперечую».

ТУРБОТА

Пішла жінка до криниці по воду, а там сусідка. Розговорилися. Десять хвилин минуло — теревенять, двадцять — не умовкають, тридцять — не розходяться...

Аж ось синок однієї з них біжить і стільчика несе.

— Мамо, мамо! Сядьте, а то як треба буде копати картоплю, то скажете, що ніжки болять...

Мати вдарила руками об поли:

— І хто ж тебе напоумив?

— Татко.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.
м. Павлоград.

Лейтенант Мокруха у райвідділі міліції славився надзвичайним талантом: він міг так затуркати будь-кого, що затриманий за дрібне хуліганство почувався в дуже скрутному становищі. Кабінет № 6, де трудився Мокруха, позаочі називали палатою № 6. От і сьогодні перед лейтенантом сиділа чергова жертва.

— Ну, громадянине, як тут вас... — лейтенант узяв зі столу аркуш паперу,— Самсоне Самійловичу, розповідайте про свої вчорашні походеньки. Пам'ятаєте, де вас виявили наші співробітники?

— У лісі,— видавив із себе Самсон.

— Ось тут у рапорті,— потряс папірцем лейтенант,— зафіксовано, що вас виявили як НЛО. Не заперечуєте?

— Яке ще НЛО? Я — родився і живу на Землі.

— І на Землі є НЛО. Це — невпізнаний лежачий об'єкт. Кепські, Самсоне Самійловичу, ваші справи. Треба ж такого натворити. Просто жах!

— Нічого страшного я, пане лейтенанте, ніби не зробив.

— Це по-вашому «нічого»?! Ще можете й страшніше удіяти? Почнемо з того, чого ви там опинилися, в стані, м'яко кажучи, небезпечному для довкілля?

— Відзначали день народження приятеля. Володьки.

— Не розумію: в лісі день народження звірі відзначають. А люди вдома або ж у ресторані святкують.

ВСЕ МОЖЛИВЕ

— Бабцю, а хіба гроші гавкають?
— Із чого ти взяла, внученько?
— Я чула, як тато казав, що його зарплата вже гавкнула.

КОСМОНАВТ

— Микольцю, а де твій тато?
Малий подумав трохи і серйозно сказав:
— На Місяці.
— Ов! А коли це він у вас космонавтом став?
— Не знаю. Але мама тітці Марії казала, що він поїхав із дому на місяць.

ПОЛЮБУВАВСЯ

Жінка чоловікові:
— Ні, ти полюбуйся успіхами свого сина. В щоденнику три двійки за тиждень!
— Справді?
— Ну що ти дивишся, як баран на нові ворота?!
— Та любуюсь же!

ЯКИЙ МІСЯЦЬ

— Андрію, а який-то зараз місяць?
— Червень.
— Гм. Але дивись-но: зарплату я оце одержав за січень; жінка — за лютий; теща пенсію — за березень, а за газ я сплатив борг за грудень. А ти кажеш — червень.

Василь БАБІЙ.

м. Івано-Франківськ.

«Перець» і світ

Нещодавно у Португалії завершився щорічний (уже п'ятий) Міжнародний конкурс «Карикатура у світовій пресі. Сінтра-2009». Журі розглянуло роботи 428 авторів із 69 країн світу. Це — 848 малюнків, опублікованих у 399 газетах і журналах. (Найголовніша умова конкурсу — обов'язкова публікація карикатури в пресі, видання надсилається з оригіналом роботи).

В конкурсі взяли участь і автори «Перця». Серед них: Анатолій Василенко, Олександр Дубовський, Олексій Кохан, Юрій Кособукін, Віктор Кудін, Олег Смаль, Валерій Могильний, Володимир Солонько, Валерій Чмирьов... Усього Україну представляло 16 художників. Приємно, що їхні карикатури увійшли до числа кращих і експонувалися на виставці у Музеї сучасного мистецтва у м. Сінтрі, а також опубліковані у розкішному каталозі. І ще приємніше, що аж два наших художники отримали почесні призи: Олексій КОХАН — за опублікований у «Перці» малюнок «А вони першими почали!» та Віктор КУДІН — за малюнок «Шкарпетки».

Для тих в Україні, хто не цінує карикатуру, скажемо, що Гран-прі конкурсу становив 20 тисяч євро. Цього разу його вручили мексиканському художникові Рохеліо Наранхо Уренья. Наголошуємо: цього разу. Адже конкурс — щорічний, а потенціал українських художників, як відзначалося на виставці,— великий.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тепер ти розумієш, що таке «чорний гумор»?

Микола КАПУСТА

— Права, будь ласка...
— І за скільки?

КАБІНЕТ № 6, або ПРЕСТИЖ ДЕРЖАВИ

— В ресторанах брат наш не звик. Ми поближче до природи.

— Зайшли до чужого дому. Як дикуни увірвалися в царство природи.

— Природа належить народові,— знайшовся Самійлович.

— Егеж,— мовив лейтенант,— і ліс, і там далі озерце,— вони вже комусь належать.

— І не звірам, переконаний, вони тепер належать,— із сумом додав Самсон. — Так що і звірі, і ми були там у гостях.

— Мова зовсім про інше. У рапорті написано, що ви завдали непоправної шкоди флорі і фауні пралісу. Там деякі дуби вистояли монголо-татарську навалу, а іменин вашого приятеля, бачте, не змогли.

— Усі дуби лишилися на місці,— перелякано закліпав Самсон Самійлович, а сам подумав: «Що ж то ми там учора натворили? Геть пам'ять одібрало».

— Вони-то на місці,— заскрипів стільцем лейтенант,— але ж перевернуті догори корінням.

— Не може цього бути!

— Може, не може. Ми ж тут не на ромашці гадаємо: переді мною документ, чотири підписи відповідальних працівників, які розкрили не один гучний злочин.

— Щоб дуби... Ні, такого не було,— насупився Самсон.

— А з ведмедями я влаштував бійку? Теж «такого не було»? Чи я оце все вигадую? Так ось рапорт. Тут усе написано. Чорним по білому.

— Написати можна що завгодно. Папір витримає.

— Такого придумати не можна,— розвів руками лейтенант. — Навіть письменник-фантаст не здатний таке уявити. Ось задокументовано,— міліціонер тицьнув пальцем у аркуш: — «Громадянин С. С. Стручок і його приятель Петелька В. Я. напали на групу ведмедів, коли ті мирно прогулювалися галявиною. Спровокували бійку». Можна сказати,— підвів із паперу очі лейтенант,— бої без правил організували. А в результаті два ведмеді чкурнули із лісу. Знаєте куди? До зоопарку. Треба ж до такого довести нещасних тварин!Ось ветеринарна довідка із травмпункту,— міліціонер узяв інший папірець і став із нього читати: — «При обстеженні в одної тварини виявлено перелом лівої задньої лапи і закритий вивих колінного суглоба лопатки. В другої зламано троє ребер, черепно-мозкова травма». А, між іншим,— стукнув кулаком по столу лейтенант,— у них теж і рідні є, і близькі, які за них переживають. Вони ж нам цілісіньку ніч спокою не давали. Бачите,— ткнув пальцем на апарат,— телефон весь червоний.

— Що, ведмеді дзвонили? — буркнув Самсон Самійлович.

— Хіба я так казав? Я кажу — родичі!.. — іще раз стукнув кулаком по столу лейтенант.

— Якщо навіть і так,— зовсім знітився затриманий,— то ми з Володькою першими ніколи не починаємо. Ніколи.

— Можна подумати, що вони самі підійшли до вас. Випити їм, напевно, на дурняк закортіло. Так ви могли б і поділитися.

— Самим було мало,— пробурмотів Самсон.

— Оце я вже розумію, з чого почалося,— зрадів міліціонер. — Вони, необачні, на святе посягнули. Ну й отримали своє! Як же ви могли кривдити братів наших менших?

— Ніякої бійки я не пам'ятаю,— бурмотів Самсон. — Ми з Володькою першими не починаємо.

— Я міг би усе миром уладнати. Але ж ви й далі вели себе агресивно. Ось усе,— потряс папірцем лейтенант,— задокументовано! Все! Це — злочин! Злочин проти людства! Читаю: «Після того як ведмеді втекли, громадяни Стручок С. С. та Петелька В. Я. заходилися валити віковічного дуба, занесеного, як рідкісний пам'ятник природи, до списку ЮНЕСКО». Ну,— звів брови лейтенант,— і що ми тепер скажемо тому ЮНЕСКО? Це ж міжнародний скандал!

— Я нічого не валяв,— стояв на своєму Самсон.

— Це вже будете доводити у суді. Гаазькому! А вона, Гаага, переконаний, наполягатиме на тому, щоб вас видали, як міжнародного злочинця!

Задзеленчав телефон.

— Слухаю,— лейтенант узяв слухавку. — Доброго ранку. Так. Я знаю. Шукаємо. Я в курсі. Це в нас на першому місці. Обов'язково. Що від нас залежить — нема питань. Без сумніву. Буду опівдні. Ніщо не завадить. Над цим якраз і працюємо. На все добре. — Поклав трубку. — Ну й що з вами робити? — глянув на Самсона Самійловича. — Інтерпол,— показав рукою на телефон,— уже викликає нас. У них там усе швидко. Організовано. Закон — один для всіх. Це ми тут із вами панькаємося — як-не-як, а земляки, свої, сказать би, люди.

— То може, все владнати якось тут, по-свійськи? — З надією мовив спантеличений Самсон.

— Якби-то тільки моя воля, то видав би вас негайно, але за країну боляче — ви вже й так зганьбили її на міжнародній арені, а тут іще й суд! Хоч совість вас мучить?!

— Ми з Володькою в боргу не залишимося,— прошепотів Самсон.

— Ех,— махнув рукою лейтенант,— на що тільки не підеш заради престижу держави...

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

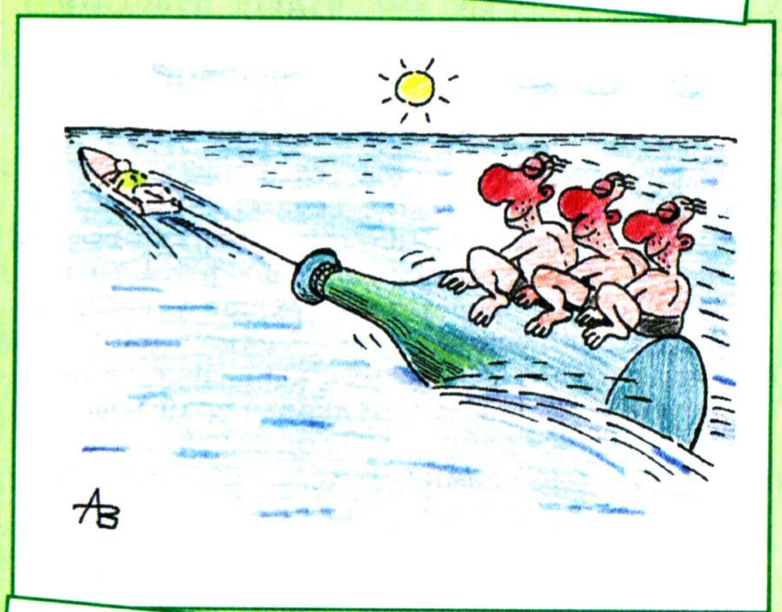

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КОМДИВ — дивакуватий командир.

КОНКУРС — напрям руху коня.

НАСІННИК — любитель спати на сіні.

ОРЛАН — зоране поле.

САМОГОН — вічний двигун.

СІЛЬМАГ — сільський фокусник.

ТЕПЛОХІД — валянки.

Роман ДЕМЧУК.

БЕЗДАРА — гість із порожніми руками.

БУЛЬВАР — кухня.

КОНТРАКТ — кінний шлях.

ОДОРОБЛО — автор од.

ХАНИГА — збанкрутілий східний правитель.

Олександр ТАРАНЕНКО.

ПАДЛЮКА — провал в каналізацію.

КАРАТ — прокурор.

ВАРВАР — подвійна перегонка.

МИЛЯ — шия підлеглого.

ПАДАЛИЦЯ — Пізанська вежа.

ДРІБНИЦІ — малі і підлі.

ЗАСТІНОК — квартирант.

ДОХОДЯГА — прибуток Яги.

Флоріан БОДНАР.

ПОЇЗДКА

ГУМОРЕСКА

Петро Гаркусенко копирсався в шухляді з паперами і натрапив на пожовклий конверт. Прочитав адресу і мало не пустив сльозу: від мамані. Витяг листа, пробіг поглядом пару рядків. Лист писаний на початку березня, а зараз уже кінець вересня. Мати писала, що скрутно одній без родичів, що дах на хаті протікає, паркан геть похилився, а полагодити нікому, то вона його дрючками підпирає. Якби ж хоч вони, сини, могли навідатися коли-не-коли. А то — Іван живе аж он де, а він, Петро, хоча не так і далеко, та, мабуть, дуже зайнятий. А так хочеться онуків побачити, з невістками погомоніти. У кінці листа ненька хвалилася, що купила на базарі порося — свинку кілограмів на десять, то восени буде зі свіжиною.

— Оце так діла,— почухав потилицю Петро. — Як же це я забув... Клавко! — гукнув дружині. — А йди-но сюди.

— Чого тобі? — підійшовши, запитала огрядна Клавдія.

— Ось від матері лист ще із весни. Почитай. Пише що купила порося. А зараз уже кінець вересня. Уявляєш, яку пацю вона вигодувала на сьогоднішній день?

— Не легшу, ніж я,— жартівливо відказала Клавка.

— Жарти жартами, а треба мамі помогти тій свині лад дати: — заколоти, обробити і таке інше. Добре, що у мене відпустка. Позичу в Омелька Кандиби швайку й обробного ножа, та й рушимо у неділю.

— Електричкою поїдемо? — запитала Клавка.

— Скажеш таке. Від райцентру до села дванадцять кілометрів, та й чи ходять тепер автобуси, як раніш? А назад же мама нас із пустими руками не відпустить, то що, на собі усе це перти?!

— Це ж треба щось і їй подарувати,— мовила Клавка.

— Даси хустину, яку Пилипчаки тобі піднесли на сорокаріччя, а ще купимо хлібину, пачку чаю, лимон.

У неділю, обідньої пори, Гаркусенки під'їжджали до Колобродівки.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дзвони в міліцію! Скажи, що із приватного зоопарку втік тигр разом із хазяїном!

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Вам що, погано, дядьку Пацюк!
— Ще й як! Жінка поїхала на курорт, а я купив вареники в нашій «Кулінарії».

ІРОНІЗМИ

◆ *Іноді гаманець — найкращий порадник у ваших бажаннях.*

◆ *Мільярдер — це той, чиї статки підраховують інші люди.*

◆ *Класиків тепер немає. Є лише лауреати.*

◆ *Жити треба стільки, щоб іще було кому провести вас в останню дорогу.*

Василь МОМОТЮК.

Анатолій ГАЙНО

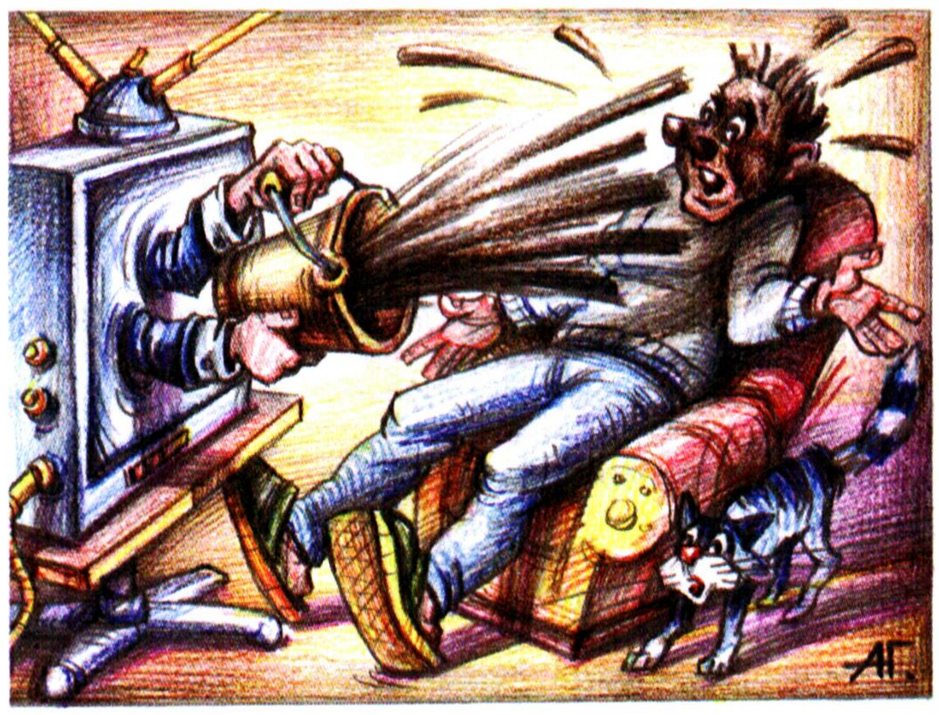

— Перед тим як вилізти з кабіни, зволожиш, очі, — кинув Петро Клавдії і, помітивши здивованість на її обличчі, простягнув баночку з хроном. — Спочатку нюхнеш його, а тоді колупнеш пальцем дещицю і — в рот! А ти,— звернувся до сина-школяра Василька,— зніми з обличчя отой похмурий вигляд, бо твоя бабуня може подумати, що ти приїхав хоронити її.

А ось і рідна хата. Петро кинув побіжний погляд уздовж паркану й повеселішав. «Ну й маманя,— подумав. — Писала, що паркан геть завалився, а він — мов по шнуру стоїть, ще й пофарбований. Та й шифер на хаті, як новий».

Помітивши гостей, з подвір'я поспішала старенька мати, трохи зігнута, але ще жвава.

— Маманю! — кинувся Петро. — Живі-здорові, слава Богу! А ми оце вибралися нарешті, а то все діла та діла...

Обнялись, поцілувались. Затим невістка, витираючи хустинкою носа і рясні сльози, бо «переборщила» з хроном, кинулась в обійми свекрухи.

— Здрастуйте, бабуню! — навчений батьком, притулився до старенької третьокласник Василько.

— Заходьте, заходьте,— метушилась баба Явдоха. — Я вже й не надіялась дочекатися вас у гості, бо ж болячок — як на пеньку грибів.

Попрошкували подвір'ям. По ходу Клавдія обмацувала поглядом усі закутки. Помітила, що на городі гребуться з десяток курей, та ще й півень.

— Хоча б попередили, — заходячи до хати, дорікнула мати. — Я борщу б наварила з куркою.

«Що з тої курки,— подумав Петро. — Незабаром будемо ласувати свіжиною». А вголос запитав:

— Ну, як поживаєте, маманю? Я позавчора перечитував вашого листа, так оце приїхав паркан відремонтувати та перекрити дах. Аж, бачу, ви й без мене упоралися.

— Паркан? Його відремонтував ще торік Іван, твій брат. Приїздив із Сибіру з сім'єю. Тоді ж і шифер купив за свої гроші, дах перекрив.

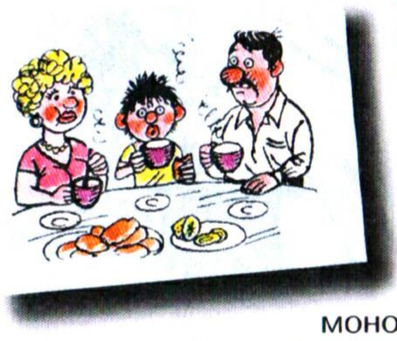

— Ага... Торік,— затнувся Петро. — Але ж ви писали у березні, що...

— У березні минулого року,— пояснила мати. — Тобі писала й Іванові. О цій порі, в кінці вересня він і приїхав, свиню заколов...

Подружжя Гаркусенків розгублено перезирнулось. На кілька хвилин їм мовби заціпило. Коли трохи отямилися, попили чаю з привезеним лимоном і почали збиратись додому.

— Може б, переночували? — з надією запитала старенька.

— Та воно, як сказати,— зам'явся Петро. — Ми б не проти, так Василькові ж завтра до школи, а мені на роботу.

Вже у дорозі він мовив Клавдії:

— Скільки ж це ми бензину витратили на цю безглузду поїздку? Гадаю, літрів вісім. Та на зворотній шлях витратимо...

— Сам винен,— відказала Клавдія. — Треба було штамп на конверті роздивитись, а то: березень, березень... А якого року, то й байдуже!

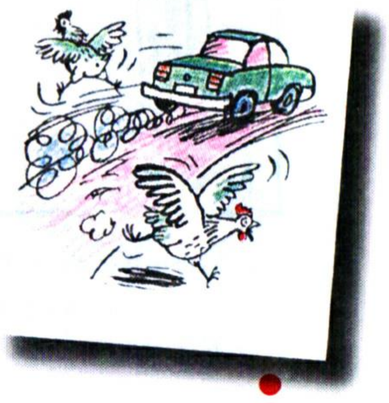

Анатолій СЕМЕНОВ.

м. Вільнянськ.

Сатиричні мініатюри

СТАВ НА НОГИ

Спасибі кризі,
Я на ноги став:
У мене банк
Машину відібрав.

СИР

У кризовій
Сучасній обстановці
Вже не безплатний
Сир у мишоловці.

ПОСІВАЛЬНЕ

Феміда наша в скруті! Просто жах! —
Взялися грішми посівать в судах;
Звучить повсюдно: «Сійся і родися...»
Не «посівальник» ти — то й не судися.

Петро СИВОЛАП.

м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

— А на Марсі він кращі пайки давав.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

Влада буває виконавча, невиконавча і доконавча...

Щоби працевлаштуватися на посаду двірника, претендентові треба мати вже не дві, а три вищі освіти.

І синтетичну ковбасу начиняють у натуральну кишку.

Серед генералів розбудови України майже всі – прапорщики...

Існує три господарські категорії: мікро, макро – і махроекономіка.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я Сумської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дай поносити!

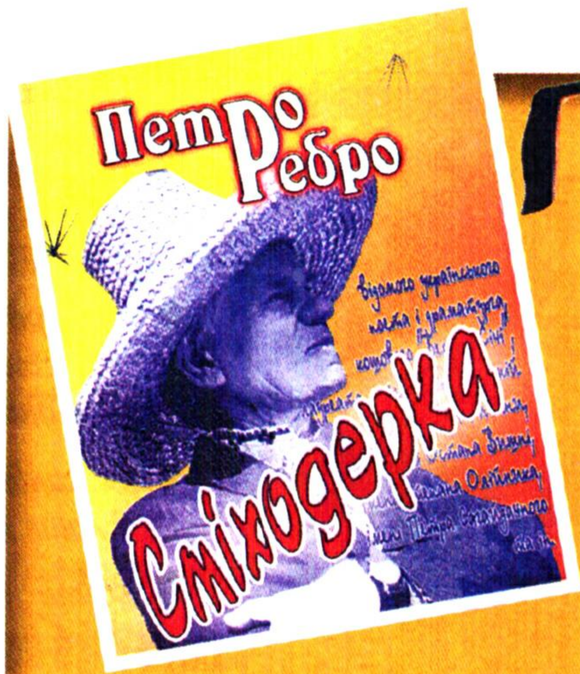

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

ПІД РЕБРО — НА ДОБРО!

Здається, зовсім недавно ми вітали нашого одноперчанина, славного кошового «Веселої Січі» поета Петра Ребра з виходом чергової книжки — «Сміховик». А оце Петро Павлович надіслав до рідного «Перця», в якому, до речі, друкується вже п'ятдесят років, свою нову книжку — «Сміходерка». В ній — п'ять розділів: «Влада

ЧОМУ ДІД ПРОТИ

Всяк підтримує Микиту:
В нього гасла дуже гарні —
Вимагає всіх бандитів
Посадити в буцегарні.

Тільки дід Омелько проти.
Він говорить: — Добрі люди,
Ви подумали, хто ж потім
Керувати нами буде?

РАНКОВА ПРОЧУХАНКА

(З недалекого минулого)

Влітку, скликавши голів
Відсталих колгоспів,
Секретар їх, як умів,
Лупцював-чехвостив.

Аж здригався весь райком,
Коли він (при тілі)
Бив трибуну кулаком
І громив артілі:

— В час, коли в країні йдуть
Всі до комунізму,
Ми зібрали вас отут,
Щоб поставить клізму!

Де сумління ваше й честь?
Пропили до крихти!
«Сталін» досі не здав шерсть —
Доведеться стригти!

«Ленін» був передовик.
Стільки було дзвону!
Нині ж плентатися звик
У хвості району!

«Каганович» весь заріс —
Бур'яни до пупа.
А в «Свердлова» всюди й скрізь
Гній — на купі купа.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А я купив собі недоторканність!

СМІШИНКИ

«ПРИЛИП»

Жінка чоловікові:

— Петре, ти все одно не дивишся цього серіалу. Піди погодуй дітей!

Погодував, присів біля телевізора.

— Петре, що ти прилип до того екрана? Пішов би хоч посуд помив.

СТРАХ

Якісь злодюги обікрали гараж Микити Степановича. Сперли половину добра, яке він там тримав. От кума і питає:

— А чому ви не заявите у міліцію?

— Хм-м... — зітхає той. — Заявиш — усе конфіскують...

ПРАВДА

Рибалка хвалиться своїм друзям:

— Минулої осені ловив рибу, а човен перевернувся. Так і залишився зимувати у воді. Весною витягнув, а мотор — пуф-пуф-пуф,— іще працює.

ЛЕКЦІЯ

— Ти куди? — зустрів Антось п'яного дружка.

— На лекцію.

— Яку ще лекцію?

— Жінка буде читати.

НЕ ПРОПАЛО

Дядько Василь зібрав на дачі зіпсовану городину і з'їв. Потім три дні мучився з животом.

— Зате добро не пропало! — казав жінці.

У КУРСІ СПРАВИ

— Ельвіро! — кричить чоловік. — Нафарбуй губи і піди до кума попроси пилку!

Михась СЛИВА.

м. Рогачов, Білорусь.

У ПЕРЦІ

сміху», «Сучасні фрески», «Коханнячко-зітханнячко», «Жарти з кварти», «Під ребро — на добро». Це — і гострі фейлетони, і веселі картинки з сучасного життя, і колючі епіграми. Спішимо презентувати «Сміходерку», бо он іде до редакції листоноша. Може, з іще новішою книжкою Петра Павловича.

В кожному разі ми йому бажаємо, щоб і надалі писалося і видавалося. На добро! На радість читачам!

Що ми покладем в казан
Робочому класу?
«Мікоян» злочинно план
Зриває по м'ясу!

«Ворошилов» занедбав
Городні культури,
А «Калінін» (не ганьба?)
Не здав досі шкури!

У «Дзержинського» шляхи —
Як рубель у теші,
А «Хрущову» ховрахи
Вже відгризли й дещо!

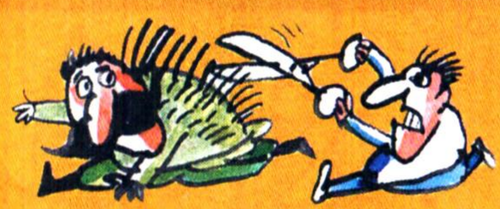

Або «Молотова» взять:
Вже набридло вкрай це —
Вас просити і благать:
«Візьміться за яйця!»

В вас, питаю, совість є?
Ще варить макітра?
«Клара Цеткін» не дає
Молока ні літра!

Масла жде наш металург
В часи героїчні.
А що ж «Роза Люксембург»?
Знову дні критичні?

А он «Крупська». Вся в боргах
Наша головиха,
Як Рябко у реп'яхах
Чи, пардон, Рябчиха!

Я про все це доповім,
Кому треба, вгору.
Оголошую усім
Догану сурову!

Бідним головам отак
У райкомі зранку
Регулярно секретар
Давав прочуханку.

«АРМІЙЩИНА»

Гриць не встиг прийти
зі служби,
Як сусідка Алла
Раз-два бісики пустила
Й хлопця загнуздала.

Щоб хлопчина не тинявся,
Лиш прийшла неділя
Наварили самогону
Й зіграли весілля.

Згодом батько зустрічає
Хлопця на місточку:
— Як воно життя сімейне?
Розказуй, синочку.

Син скривився, похиливши
Голову кудлату:
— Як по правді, це та ж сама
Армійщина, тату!

Що б не коїлося в домі,
Ти завжди неправий:
День і ніч муштрує жінка,
Як прапорщик бравий.

Поза чергою нарядам
Втрачаєш рахунок,
Так що вже тобі немилий
Жінчин поцілунок.

Дисципліна — як у роті.
Дошкуляє й те, що
Козиряти треба тестю,
Кланятися теші.

Бабця підкида роботу
(Все на дармівщину),
Дід же вчить, як треба жити.
Чим не дідівщина?

Часом хочеться чкурнути
До рідного полку.
Там хоч іноді, бувало,
Сходиш в «самоволку».

А тут навіть і не думай
Моргнуть молодиці,
Бо відважить благовірна
Ляпаса по пиці.

Загризе, якщо із шинку
Прийдеш на бровах ти.
Одна радість, що у жінки
Нема гауптвахти!

БАЛАКУЧА

Здибалися друзі на хвилинку,
І спитав Юхим:
«Ти чого, Іване, возиш жінку
Кожен рік у Крим?

Можна ж в ліс піти,
піднятись в гори
Далі від турбот».
«Бо вона, коли пірнає в море,
Затуляє рот!»

УТОЧНИВ

Чоловік припхавсь до хати.
Жінка в крик: «Набрався знов?
Гляньте, діточки, на тата —
П'яний, як мара, прийшов!»

Той у відповідь: «М-мар'яно,
Тільки з-зайве не м-мели:
Це я вчора
п-прийшов п-п'яний,
А с-сьогодні п-принесли!».

ОБОЄ РЯБОЄ

(Випадок на дорозі)

Раз зупинив даїшник «Шкоду»
І аж на лоба збив шолом:
Такого ще не бачив зроду —
Сидять два типи за кермом.

— Це — неподобство! —
став кричати
(Ще й нецензурні вжив слова) —
Я мушу вас оштрафувати,
А ні, то заберу права!

Водій, як видно, не боїться
(Здоровий, наче Голіаф),
Але й йому в очах двоїться:
— Я згоден заплатити штраф.

Але кому давать «зелені»,
Адже тут, бачу, два менти?
Даїшник підставля кишені:
— А ти браток, обом плати!

Петро РЕБРО.

Вадим СИМИНОГА

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Добре, що мій онук на «Швидкій» працює, то раз на тиждень із району хліба підкине.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

У ПСИХІАТРА

— Лікарю, я всім роздаю гроші...
— Просто так?
— Просто так... Вам теж хочу дати дві пачки...
— Нарешті хоч один нормальний прийшов...

У ТЕАТРІ

— Я вашої курточки не візьму, бо нема петельки,— каже відвідувачеві гардеробник.
— А ви за капюшон її повісьте.
— Не можу. Повинна бути петелька.
— Ви знущаєтеся? Зараз спектакль почнеться!
— Не почнеться. Он артисти сидять, петельки пришивають.

БОМБИ

Сапери знайшли в лісі дві бомби. Повантажили в машину, щоб везти на полігон.
— Ти обережніше,— кажуть тому, що за кермом.— Раптом якась вибухне...
— Ну й що? Скажемо, що тільки одну знайшли.

БІЛЯШІ

— Біляші! Гарячі! Біляші!
— Бабусю, а з чим біляші?
— Зате гарячі...

Почув і записав Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

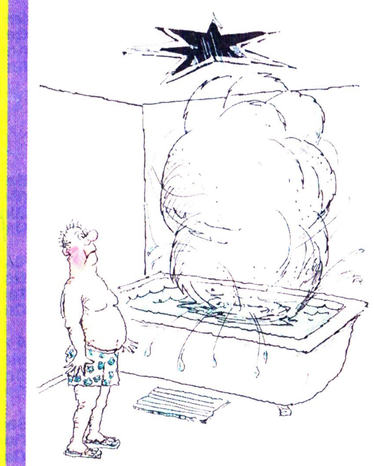

— Метеорит, чи, не дай Боже, військові навчання?!

Олег ГУЦОЛ

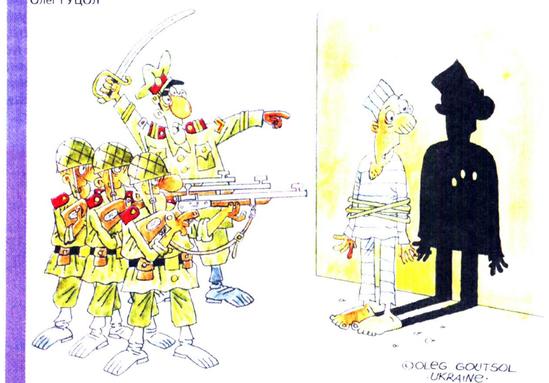

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

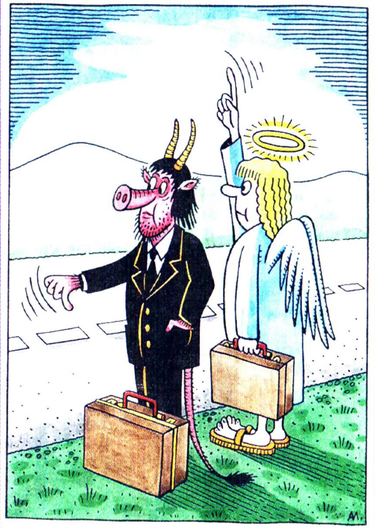

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА

— Алло! З ким я розмовляю?
— Це магазин «Взуття».
— Вибачте, я переплутав номер...
— Не хвилюйтеся... Приходьте, поміняємо.

СКЛАДНА СПРАВА

Молодий адвокат приходить додому і гордо каже:
— Батьку! Я виграв справу, яку ти вів двадцять років.
Батько важко зітхає:
— Виростив дурня на свою голову! Завдяки цій справі, я вас двадцять років годував.

Почув і записав Василь ЖИТНИК.
м. Малин на Житомирщині.

Народні усмішки

ЧИМ?

Чоловіка в одній організації запитують:
— Чим ви займалися до одруження?
— «Чим, чим»!.. Чим хотів, тим і займався!

СЕР

Автоінспектор зупиняє авто:
— Ваші документи, сер!
— Із чого ви взяли, що я сер?
— А з того, що їдете по лівому боці дороги.

Почув і записав Сергій ДОВЖОК.
смт Тростянець на Вінниччині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ху! Ледь вдалося цю пустелю переповзти! А недавно ж тут був ліс.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

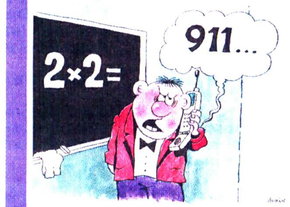

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

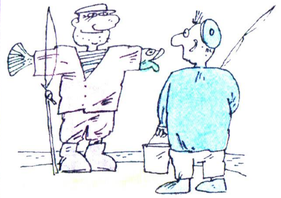

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви сусід Вовчуків? Щось чули вночі?
— Чув. Спочатку голосно співали, потім кричали, далі почали стріляти
— і все стихло, і я, нарешті, заснув.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Навіщо тобі той бронежилет?
— Так на полювання ж їду з компанією!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

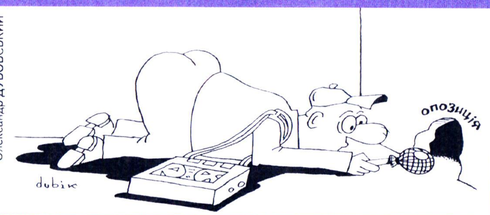

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я, діду, тепер обслуговую тільки акціонерів фірми «Золота рибка».

Іван САВЛЮК

У ПОЛІКЛІНІЦІ

Кардіолог:
— Хворий, ви скільки пива випиваєте за день?
— Чотири пляшки!
— Як чотири?! Я ж вам дозволив дві!
— Так іще дві дозволив терапевт...

ДОЩ

Розмовляють два автомобілісти:
— Дивно. У древні часи, щоб викликати дощ, чаклуни ходили навколо полів, танцювали на березі річки, навіть приносили в жертву красунь...
— А тепер?
— А тепер досить помити машину.

Почув і записав Олександр ДМУХАЙЛИК.
смт Магдалинівка Дніпропетровської області.

Народні усмішки

ХТО?

— Оленко, татко сьогодні п'яний додому прийшов?
— Не знаю.
— А що він казав?
— Нічого. Тільки, перед тим як бухнутися в ліжко, довго стояв перед дзеркалом, а потім спитав:
— А хто це до нас прийшов?

Почув і записав Віктор ГУДИЛІН.
с. Великий Бобрик на Сумщині.

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— То, кажете, працюєте над дисертацією «Де взяти гроші»?

СЛОВО НЕ ГОРОБЕЦЬ

ПРИСТРАСТІ НУРТУЮТЬ

Сергій Терьохін, народний депутат:

— От уявіть собі, що в якийсь момент Регіони скажуть: «Ми не дозволили закрити сесію для того, щоб задовольнити амбіції пана Януковича і розігнати парламент». Ви знаєте, яка реакція в нас буде? Морди наб'єм!..

Від чергового:

— Не поспішайте, вони самі один одному... амбіції вдовольнять. Спитайте в Шуфрича.

ДРУЗЬ

Євген Червоненко, заступник київського міського голови Леоніда Черновецького:

— Юлія Володимирівна реабілітувала всіх «любих друзів», крім мене і Президента. І взагалі не розумію — я любий друзь чи ні?

Від чергового:

— З вами все ясно! Якщо ви сьогодні з Черновецьким, то ви — не друзь! Ви — мЕрсіянин!

ОТОВАРИЛИСЯ ЗА 18 ГРИВЕНЬ

Борис Колесніков, народний депутат:

— Реальні доходи не дають сьогодні можливості придбати найнеобхідніше. Ви пам'ятаєте, як у 2007 році Луценко на 18 гривень купував м'ясо. На 18 гривень йому сьогодні дадуть 200 грамів, а у вересні-грудні можуть дати по морді.

Від чергового:

— Ні, ми пам'ятаємо, як хтось за 18 гривень чи 200 грамів купував заводи, будинки, пароплави. І їм, на жаль, ні у вересні, ні в грудні ніхто так ні по чому не давав...

ЖИВЕМ І ЖУЙКУ ЖУЄМ

Віктор Ющенко, Президент України (на нараді з силовиками):

— Я добре розумію, що переді мною сидять самі генерали. Дехто, правда, жуйку жує...

Від чергового:

— І так не один рік.

РОЗУМІЄТЕ

Владислав Лук'янов, народний депутат:

— Поганому танцюристові дещо заважає. А що заважає Тимошенко, я взагалі не розумію.

Від чергового:

— Цікаво, а вам що заважає розуміти?..

Чергував по рубриці Віталій СУДДЯ.

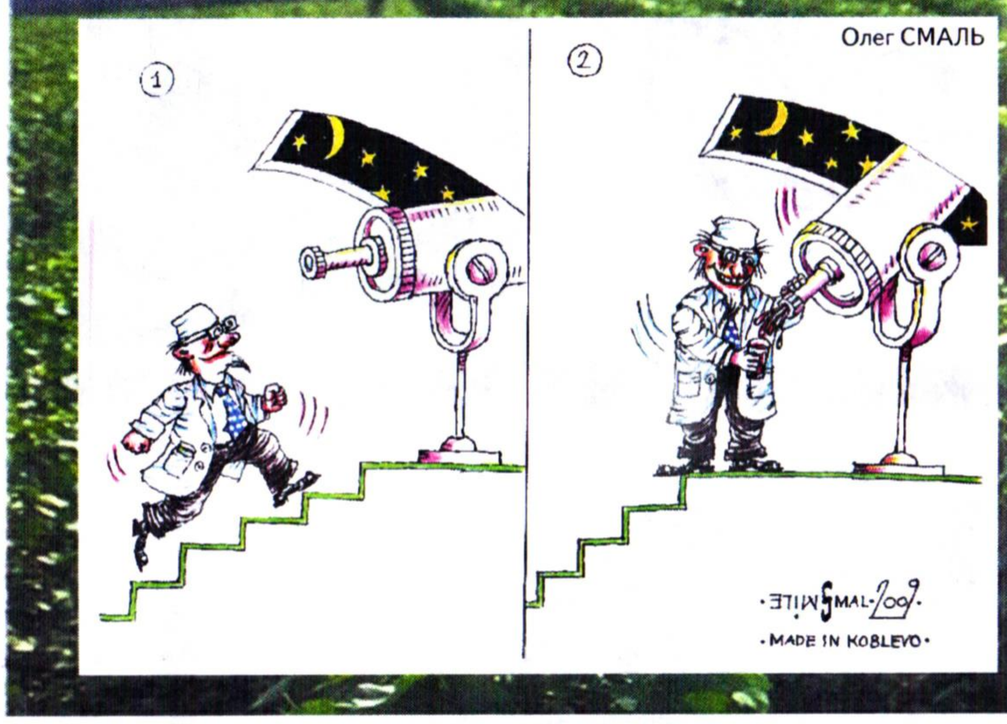

ВІТАЛЬНЯ «ПЕРЦЯ»

ПОРА МУДРОСТІ

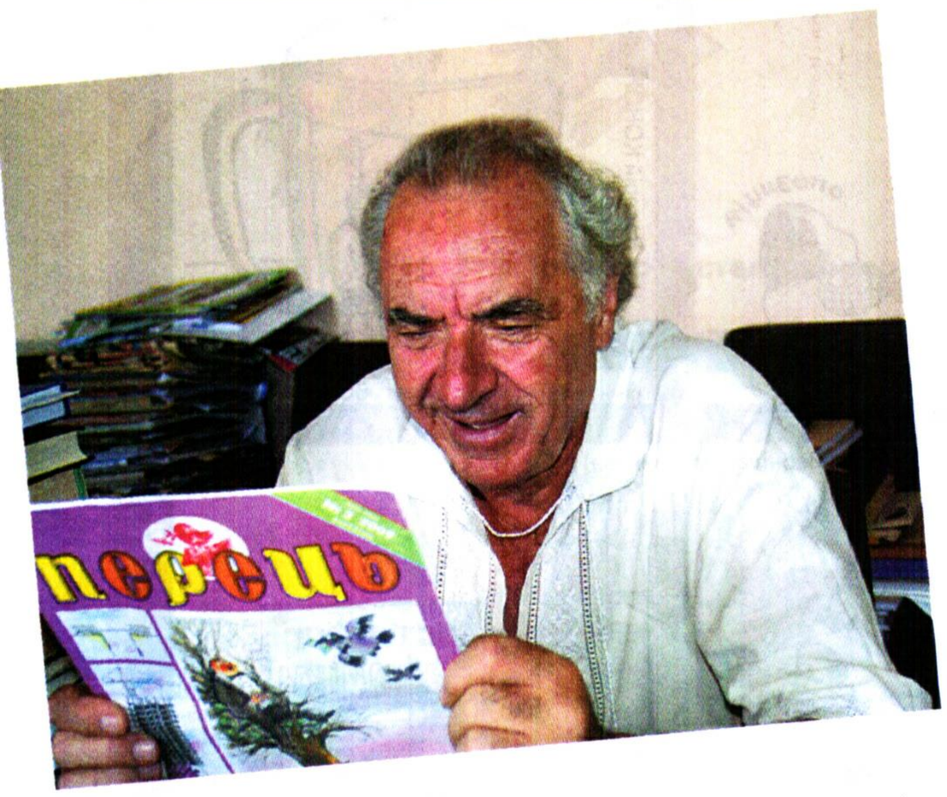

Звичайно, таке можна тільки уявити (а чому б і ні?): на концерт із нагоди 70-ліття народного артиста України Анатолія Паламаренка прийшли і Тарас Григорович Шевченко, і Микола Васильович Гоголь, й Іван Петрович Котляревський, й Іван Нечуй-Левицький, і Степан Васильович Руданський, і Олександр Петрович Довженко, і Остап Вишня, і Степан Іванович Олійник, і Павло Прокопович Глазовий, і Ліна Василівна Костенко, і... Одне слово, усі автори, чиї твори, чиє слово несе в народ артист; у залі — тисячі шанувальників того таланту, яким Анатолія Нестеровича щедро обдарував Бог, а сам артист добряче скропив своїм потом.

Вийшов Анатолій Нестерович на сцену, низенько усім уклонився, ще раз глянув у залу і... розгубився:

— Не знаю, добірне товариство, з кого й починати читати...

— Із Шевченка,— підказав Іван Петрович Котляревський.

— Е ні, батьку!— заперечив Тарас Григорович.— Із Вас нехай почина Анатолій Нестерович.

Так натхненно І. Котляревського Паламаренко, мабуть, ніколи не читав. І про те, як у пеклі **«багатим та скупим вливали розтоплене срібло в рот...»**, як **«брехунів там заставляли лизать гарячих сковород»**, як одержували тут по заслузі **«судді, підсудки, писарі, які по правді не судили та тільки грошики лупили і одбирали хабарі»**, і як вони виправдовувалися:

«Ти знаєш — дурень не бере:
У нас хоть трохи хто тямущий,
Уміє жить по правді сущій,
То той, хоть з батька, то здере».

Аж просльозився Іван Петрович, коли Паламаренко закінчив читати. А Тарас Григорович, який сидів поруч, обняв його і сказав свої знамениті слова: **«Будеш, батьку, панувати, поки живуть люди!»**

А потім Анатолій Нестерович додав: «На жаль, Іване Петровичу, і сьогодні в Україні не всі живуть по правді сущій. Он і у Тараса Григоровича, коли він писав дружнє посланіє і мертвим, і живим, і ненародженим землякам своїм в Україні і не в Україні, серце краялося од болю, бо:

МІЖНАРОДНИЙ ПЛЕНЕР

Одного червневого дня перчанський десант висадився у с. Коблеве, що на Миколаївщині. Тут проходив міжнародний пленер, на якому зібралися художники з України, Туреччини і Молдови. Його організував шанувальник мистецтва, меценат і заодно генеральний директор ВАТ «Коблево» — Віталій Бабинін за сприяння Національної спілки художників України.

Тепер роботи наших карикатуристів — Олексія Кохана, Володимира Солонька, Радни Сахалтуєва, Миколи Капусти, Олега Смаля прикрашатимуть стіни художньої галереї, що діє на підприємстві. А її відвідувачі переконуватимуться, що істина не тільки у вині, а й у гарній карикатурі.

Олексій КОХАН

Володимир СОЛОНЬКО

Радна САХАЛТУЄВ

ДОКАЗ

Усім нам добре відомо, що вартість однієї сотки землі в Києві становить аж 10 000 доларів. Але звідки взялася ця неймовірна цифра?

Мої наукові дослідження довели, що вона мусить бути майже 10 000 баксів, але не рівно 10 000. Для доказу цього треба взяти американську купюру в 1 долар, з якої на нас позирає перший президент США Джордж Вашінгтон. Старанні вимірювання купюри показали, що вона має площу в 104 кв. сантиметри.

А от одна сотка землі дорівнює 100 кв. метрів, тобто мільйон кв. сантиметрів. Поділивши вказаний мільйон на 104, одержимо 9615. Це означає, що саме таку кількість однодоларових купюр можна розмістити на площі в одну сотку.

Звідси однозначно випливає, що і коштувати сотка землі повинна не 10 000, а лише 9 615 доларів. А зайві 385 баксів — це вже явна спекуляція...

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

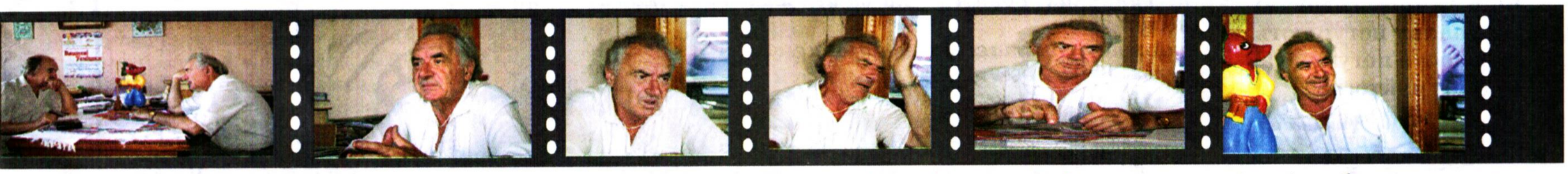

«Правдою торгують.

.....

Орють лихо, Лихом засівають».

— І гірко Вам зізнатися, Тарасе Григоровичу, — звернувся ювіляр до Шевченка,— але наче про сьогоднішню Вкраїну багато ваших творів писалося.

Спохмурнів Тарас Григорович і важко зітхнув.

А Паламаренко читав і «Посланіє», і «Сон» і «Кавказ» і «Єретика»...

«Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, —
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.

.....

... І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечірній
Тихо засіяє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!»

На те Тарас Григорович тільки ствердно кивав головою. А коли глядачі засипали артиста квітами, мовив до Котляревського:

— Із такими, як Анатолій Нестерович, вірю, оживе слава України! Чи не так, батьку?

— Так, Тарасе Григоровичу... З такими — оживе!

Микола Васильович Гоголь, котрий і сам прекрасно читав свої твори, аж подих затамував, як Анатолій Нестерович розпочав уривок із його «Тараса Бульби». А коли отаман голосом Паламаренка кликнув до козаків: **«Есть ли порох у пороховницах?! Крепка ли козацкая сила?! Не гнутся еще козаки?!»**, то підвівся з місця і, «разом із козаками», відповів: **«Есть еще, батько, порох в пороховницах! Не ослабела еще козацкая сила, еще не гнутся козаки!»**

І тут вся зала за Миколою Васильовичем встала. І довго аплодувала і великому письменникові, і великому артистові.

То був лише початок концерту. Бо ще довго сміялися і плакали глядачі, слухаючи співомовки Степана Руданського і дотепні вірші Глазового, «Зачаровану Десну» Довженка, і веселі, теплі та мудрі гуморески Остапа Вишні...

Про все коротко і не переповіси. А коли Анатолій Нестерович зійшов зі сцени в глядацьку залу, його обступили і по черзі обняли Іван Петрович, Тарас Григорович, Микола Васильович і усі-усі корифеї нашої літератури, котрі були тут присутні. Вони довго гомоніли між собою, аж поки хтось не згадав, що пора вже й чарку підняти за ювіляра! Отаке було!

До всіх найщиріших побажань приєднуються і читачі «Перця», справжнім другом якого є Анатолій Нестерович.

З роси і води Вам, Майстре!

Михайло ПРУДНИК.
Фото Остапа Прудника.

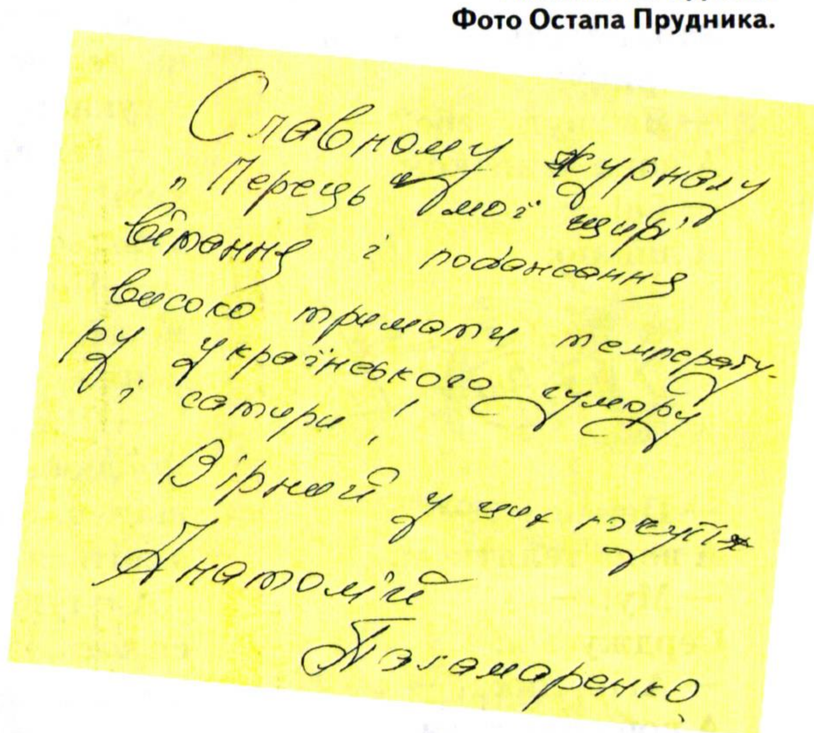
Славному журналу „Перець" мої щирі вітання і побажання високо тримати температуру українського гумору і сатири!
Вірної у цих турботах
Анатолій Паламаренко

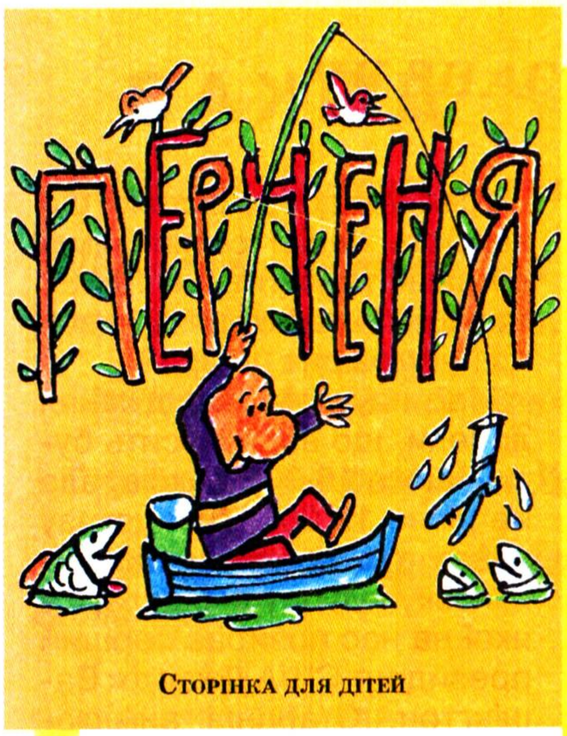

Сторінка для дітей

ЗАГАДКИ

* * *

Руда, руда рудиця
Рудим хвостом
гордиться.
В неї шуба —
найпишніша,
В неї вдача —
найхитріша.

(Лисиця).

* * *

Одчиняйтесь, ворота,
Наїхала кіннота.
Вони з тіста ладовані,
Білим сиром годовані,
На конику погуцують,
На ворота погукують:
— Одчиняйтеся!

(Вареники).

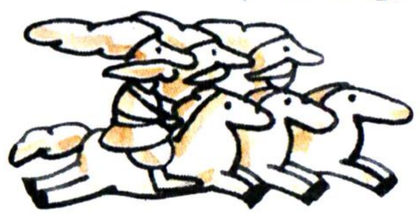

* * *

Крикля-зникля
за горою
Забавляється зі мною.
Я кричу:
— Як звуть тебе? —
А вона ягнятком:
— Бе! —
Я лякаю:

— Перейму! —
А вона телятком:
— Му! —
Серджусь я:
— Агій, лиха! —
А вона сміється:
— Ха!

(Луна).

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ГОВОРИТЬ БОГДАНКА

* * *

Богданка побачила, як сусідка смажить гриби й каже:

— Я теж буду гриби їсти.

— Ні, Дано, ти грибів не їси,— заперечила їй старша сестричка.

— Їсю! — наполягає дівчинка.

* * *

— Сідай, Богданко,— припрошує сусід дівчинку, яка зайшла в гості.

— Я сидітиму стоячи,— відповіла та.

* * *

— Я буду у вас жити,— каже Богданка сусідці, бабусі Вірі. — Але якщо ви будете мене називати Дануся і щодня варити вареники.

Віра ХОЛОШВІЙ.

с. Пухівка на Київщині.

ПОМІРКУЙ

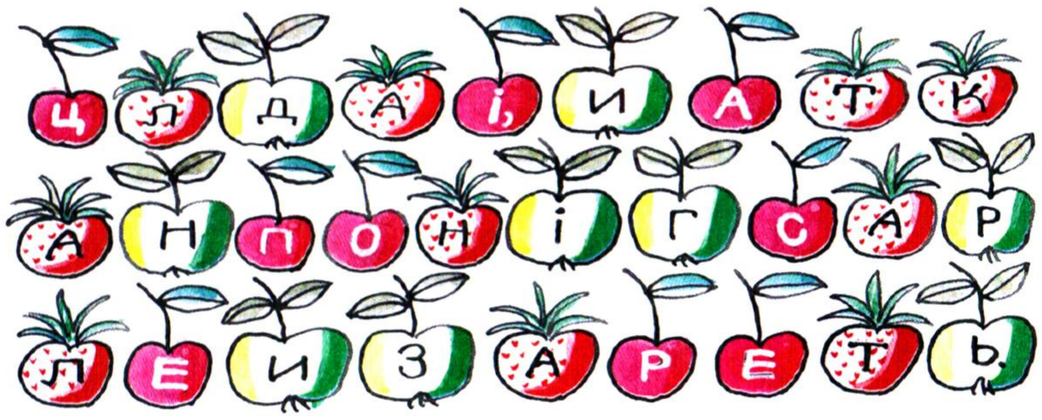

Щоб прочитати загадку, визбирайте спочатку літери на суничках, потім — на вишеньках, насамкінець — на яблучках.

А хто прочитає, нехай відгадає.

Склала С. СВІТЛА.

Про ворону, що хотіла стати відомою на весь світ

КАЗКА

Захотіла ворона стати відомою на весь світ. Сіла на телевізійну антену та й гукає:

— Гей ви, сірі, білі, волохаті! Дивіться, дивіться, дивіться! Перед вами...

— Перед нами — наша мама,— обізвалося вороненя.

— Цить, мале!.. Отож, мої любі глядачі, мої милі шанувальники! Дивіться, дивіться...

Аж тут на даху появилися коти. Гралися вони, гралися, а потім один і каже:

— Ми собою зайнялися і не бачимо, яка перед нами ловка птичка...

— Так-так... добрий буде із неї обід...

Ворона й помітила усе те. І ще дужче загукала до всього світу:

— Гей ви, сірі, білі, волохаті!.. Дивіться мерщій на мене, знамениту вашу улюблену ворону, дивіться, надивляйтесь, бо негідники коти можуть завадити... Ди...

Аж бачить — крадеться вже один до антени... За ним — другий...

Ворона — на крила та й полетіла. А за нею — вороненя. Так висотні коти не дали вороні стати відомою на цілісінький світ.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

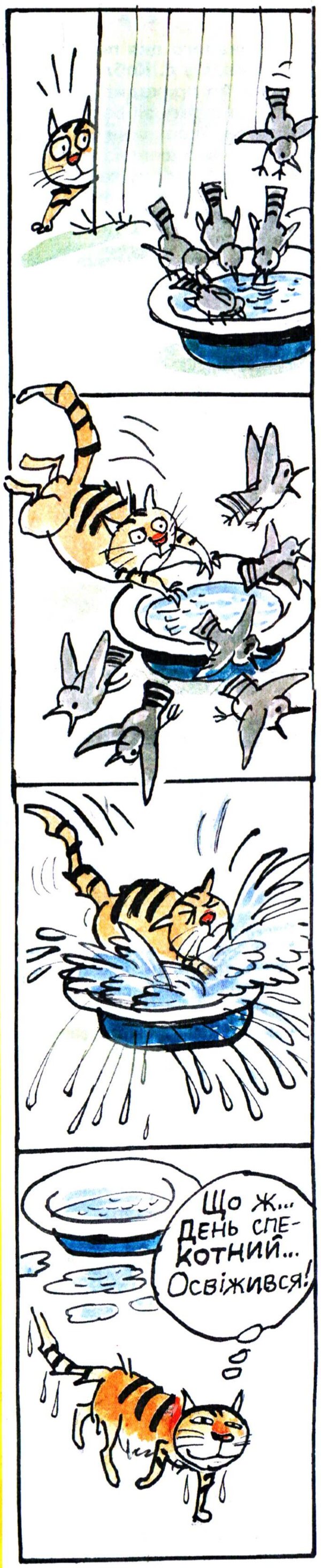

ДУМКИ ВГОЛОС

✓ ***Дурні і дороги породили третю біду – дурнів на дорогах.***

✓ ***Глибока старість – це коли на день народження не вистачає місця для свічок на святковому торті.***

✓ ***Якщо вам ніхто не вірить, значить, ви – депутат.***

✓ ***Купив лупу, щоб зарплату розглядати.***

✓ ***Був майстром на всі руки, ноги та інші частини тіла.***

✓ ***Якби наші депутати отримували зарплату за ефективність роботи, то вони були б жебраками.***

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Рівненської області.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Наш художник Валерій Чмирьов, який захоплюється фотографуванням, приніс був до редакції знімок: понад дорогою стоять обчикрижені, зовсім без гілок, дерева, обліплені різними оголошеннями, повідомленнями і рекламними листівками. «Це ж треба так познущатися над природою!» — скрушно мовив він. Ми надрукували знімок у «Перці» № 5.

Наші читачі також не були байдужими до побаченого. *«Стовпотворіння!»* — такий підпис зробив до фото **Максим КУЦУРУБ з м. Очакова Миколаївської області.** Він один із переможців п'ятого туру. Ще журі відзначило **Миколу ГОРОХУВАТОГО з м. Бердичева на Вінниччині** — *«Яке різало, таке й клеїло»;* **Олександру ВОСКРЕСЕНСЬКУ з м. Києва** — *«Рекламне агентство «Високий пень» приймає оголошення кожний день»* та **Віктора ЩЕРБАНЯ з смт Старої Синяви на Хмельниччині** — *«Застав дурня дерева обрізати...»*

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Василя Фльорка.
На переможців чекають призи.

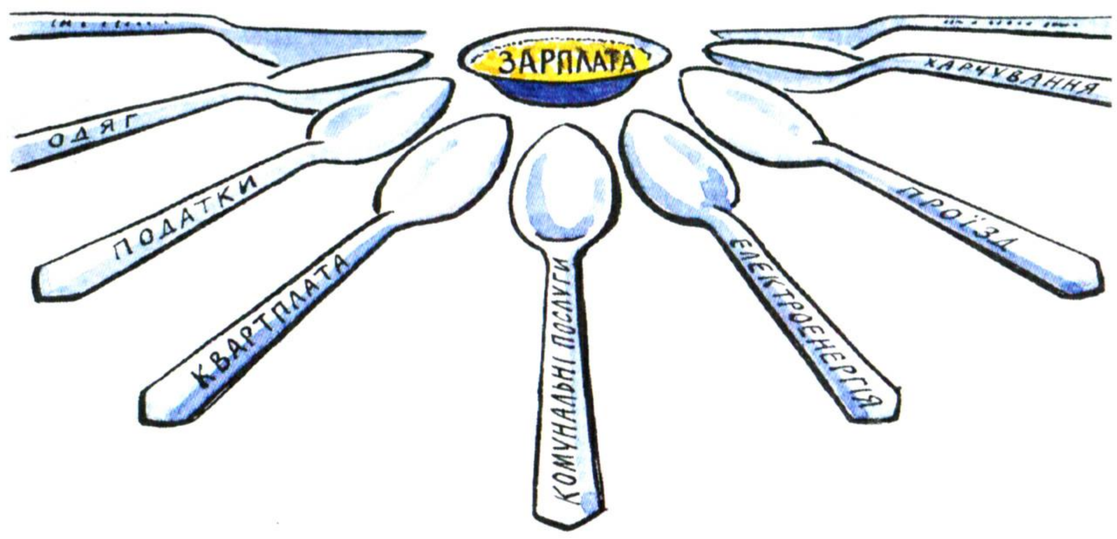

І ще одне: якщо ваш фотоапарат зафіксував веселий момент із нашого життя, надсилайте знімки. Кращі надрукуємо в журналі.

Страшне перо не в гусака...

«Кажуть, що міліція збиралася розрішать пить по 100 грам за рульом. Я попробував. І вона зразу одказалася од цієї ідеї».

(Із пояснювальної записки).

«Я не великий поет, але й не маленький: за один раз можу три миски борщу з'їсти».

(Із листа до редакції).

«Дружину пилкою я не називав. А сказав їй, що вона, як «Дружба». А «Дружба» це не оскорблєніє, хоча й пилка».

(Із пояснення).

«Ми з кумом, його хвамілія Лебідь, верталися пізно додому з іменин які організував після роботи наш третій кум — його хвамілія Дорошенко. Коли ми на улиці крєпко заспівали, до нас підійшов сержант — його хвамілію я знав, а тепер знати не хочу. Підійшов і каже, що ми співаємо голосно і неправильно. А ми товариш міліціонер не народні артісти щоб співати під фанєру...»

(Із пояснення дільничному).

Надіслала Валентина БАКЛАН.

Кримінальні сюжети

Володимир АДАМОВИЧ

— Шефе, ми виявили сліди хакера...

Іван САВЛЮК

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Дядьку, ви пістолет загубили!..

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

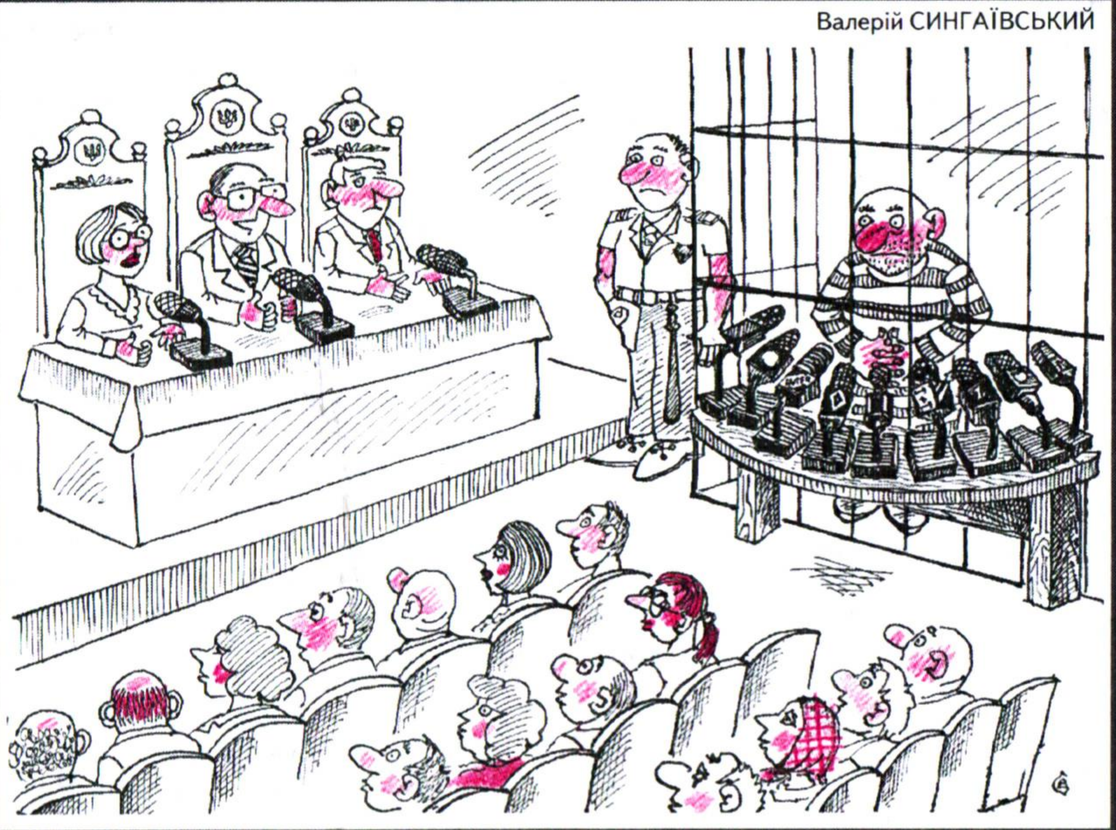

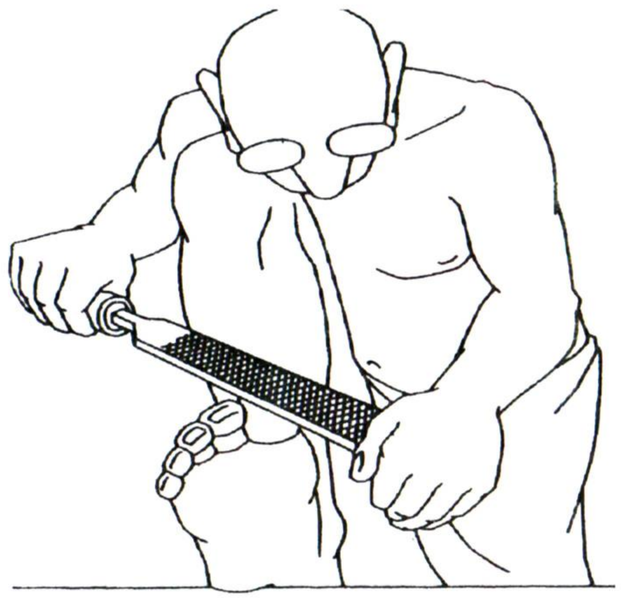

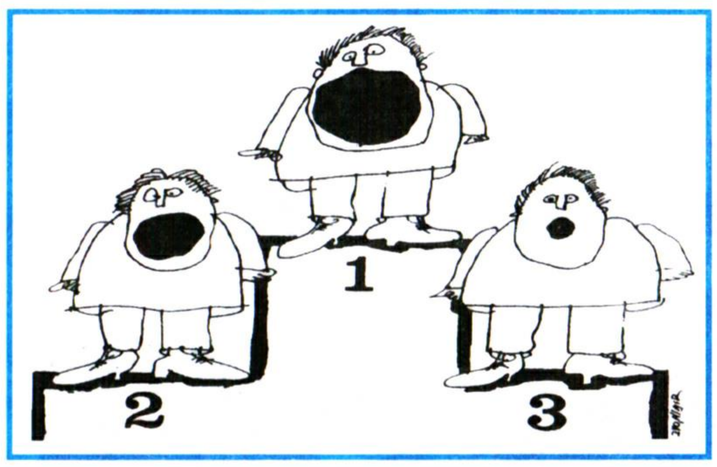

ІНТЕРСМІШИНКИ

ПОРАДА

Рефері рахує:

— Один, два, три, чотири...

— Джоне,— шепоче секундант боксерові, що лежить у нокдауні,— до восьми не вставай!

— О'кей! — простогнав той. — А зараз котра година?

ЛИШЕ В ОДНИНІ

— Які ми дурні,— каже Яна чоловікові.

— Будь ласка, говори лише в однині.

— Добре, який ти дурний.

СЕКРЕТ

— Скажіть, будь ласка, в чому секрет ефективності вашого препарата для схуднення?

— Річ у тім, що у кожного другого, хто купив наш препарат, уже не лишається грошей на продукти.

ЗМОЖЕ

— Мій чоловік уже місяць вдома не з'являється! — обурюється Карла. — Ти можеш собі уявити таке неподобство?!

— Можу! Раптом з'явиться без жодного попередження, як ото мій цієї ночі.

БІФШТЕКС

Обурений відвідувач — офіціанту:

— І це ви називаєте біфштексом?!

— Я — ні. А шефповар — так!

ПОМИЛЯЄШСЯ

Вранці дружина чоловікові:

— Роберто, ти вночі про мене крізь сон таке говорив, таке говорив!

— Помиляєшся, я зовсім не спав.

ЩАСТЯ

— Ну як, пощастило тобі вчора на кінських перегонах?

— Дуже! Випадково угледів під ногами долар — і добрався додому метро.

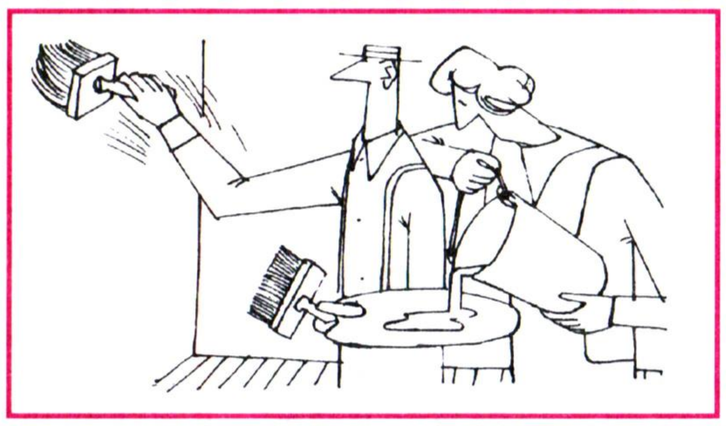

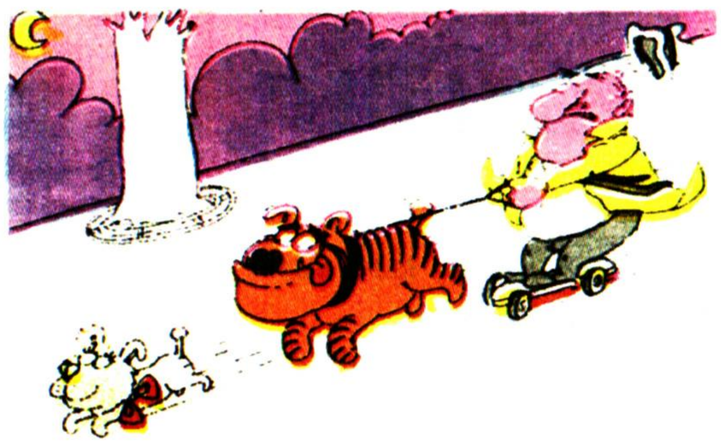

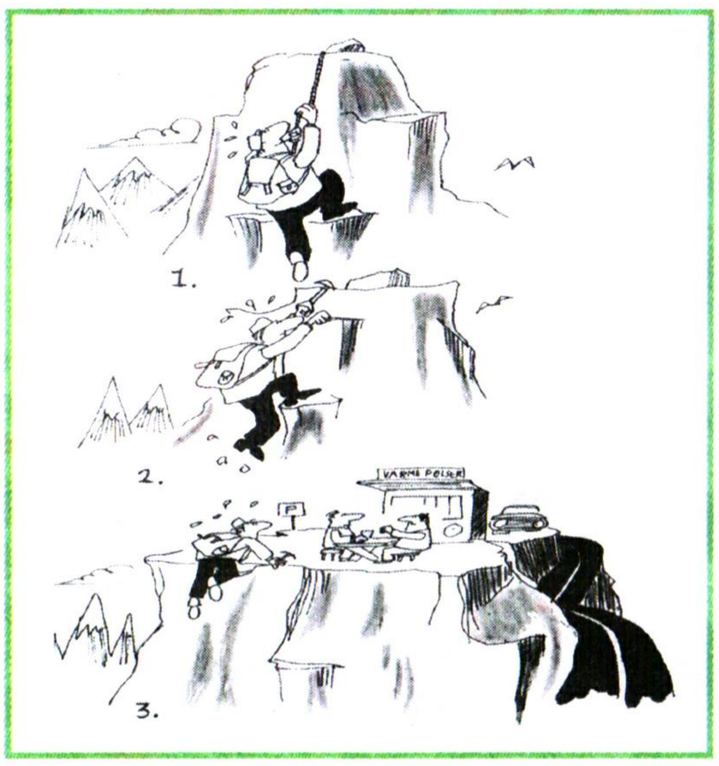

Курт ГРІНБЕРГ
(Німеччина)

РЕЗУЛЬТАТИ СТРАЙКУ

Бургомістрові* Йоганові Вальде дуже лестило, що виступати він буде в найкращий телевізійний час. Перед тим як вирушив із дому на телестудію, дружина Ліза застерегла його:

— Ти знаєш, яке в тебе слабке місце при виступах у публічних місцях. Уже двадцять років відучую і ніяк не можу відучити тебе од цього. Не треба порпатися пальцями в бороді, коли відповідаєш на запитання...

— Знаю,— категоричним жестом обірвав її бургомістр. — Зателефонуй і своїй сестрі, щоб дивилася передачу, вона — експерт із телевізійної журналістики!

Телепередача була півгодинна і називалася «Точка зору». Бургомістр Йоган Вальде спокійно розтлумачував, як функціонує живий організм будь-якого міста, які болячки сучасної урбанізації і які він має програми підготовки молодих кваліфікованих фахівців. За всю передачу тільки раз потягся був розчесати п'ятірнею бороду, але, ніби угледівши розгніване обличчя дружини, сконфужено одсмикнув руку.

На думку всіх, передача пройшла дуже добре. Коли повернувся додому, портьєрка, пані Ліза, ще на тротуарі поздоровила його:

— Пане бургомістре, ви говорите ніби Іван Златоуст; дай Боже, щоб усе стало саме так, як ви ото казали!

Дружина поцілувала його і зауважила:

— Було чудово. Моя сестра тебе поздоровляє!

На другий день у кожного з громади знайшлося добре слово про його телевізійний виступ. Єдиним винятком був Ганс Нагель, профлідер міських прибиральників.

— Не чекали ми такого од вас, пане бургомістре! — прорік Ганс Нагель. — Як ви могли сказати, що не хочете, щоб ваш син став сміттярем, а волієте бачити його спеціалістом-комп'ютерником?

Бургомістр Вальде сконфузився од тих слів.

— Я не хотів вас образити, бо ціную вашу працю,— пояснив бургомістр. — Смисл сказаного мною — у тому, що сучасні технології та комунікації вимагають нової, вищої кваліфікації.

— Пане бургомістре, ви просто вибовкали те, що тримаєте на думці,— покивав головою Ганс Нагель. — Ви публічно продемонстрували своє ставлення до нашої роботи. Ми пишаємося тим, що утримуємо наше місто зразково чистим, а ви ляпнули на нас таку пляму, яка не легко чиститься. Якщо ви не вибачитеся перед нами по телевізору, то через два дні оголошуємо страйк.

Бургомістр не вибачився, бо це могло похитнути його авторитет: йшлося ж про одну, вирвану із контексту, фразу.

Через два дні страйк вибухнув із усією силою; ще через два місто усвідомило серйозність проблеми; а через тиждень усі обурювалися, що живуть на смітнику, а не в місті.

Бургомістр Вальде вирішив завдати удару по страйкарях: попросив бургомістра Дрездена допомогти у тій ситуації. Дрезденські чистильники ладні були швидко упоратися, але Ганс Нагель, профспілковий лідер, звинуватив обох бургомістрів у ницій змові, яка розхитує основи синдикалізму.

— Припиніть страйк! — настійно попросив його бургомістр. — Ним ви караєте не мене, а своїх співгромадян!

— Ні, пане бургомістре! — упирався профспілковий лідер. — То ви дбаєте не про місто, а про свою репутацію! І знайте, що я ще не сказав свого останнього слова...

Останнє своє слово він сказав у телевізійній передачі «Точка зору».

— Хто прибирає це місто? — поставив риторичне запитання Ганс Нагель. — Ми, німці, турки, румуни і албанці. Може місто обійтися без нас? Не може! А чи може без бургомістра Вальде? Може. Але ми хочемо сказати йому: якщо завтра він подасть у відставку і залишиться без роботи, то ми готові прийняти його в наші ряди, до цієї достойної і благородної професії.

Так профспілковий лідер зробив собі рекламу для наступних виборів, а бургомістр Вальде уторопав, що й інші виступають по телебаченню ефектно.

Переклад із німецької.

* Бургомістр — міський голова.

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 7. Тітка (пестливо). 8. Заробітна плата. 11. Знавець стратегії. 12. Частина фінансового року. 14. Половина футбольного матчу. 15. Місто в Білорусі. 16. Населений пункт Орловської області в Росії. 17. Запорука здоров'я. 19. Невеличкий мішечок. 21. Робоча худоба. 23. Держава чи її частина, оточена територією іншої держави. 25. Холодна спортивна зброя. 26. Домашня оковита. 29. Граф Монте ... 30. Персонаж роману О. Чорногуза «Претенденти на папаху». 32. Захворювання печінки. 35. Міжнародна організація захисту природи. 37. Педагог. 38. Купець. 39. Морська риба з плоским тілом. 40. Наша нижня кінцівка. 41. Співзвучність. 43. Органічне добриво. 45. Яма під фундамент. 46. Підрозділ у кавалерії.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Помічник пастуха. 2. Чоловіче ім'я. 3. Держава. 4. Людина, яка любить свою Батьківщину. 5. Дуже розрекламований аспірин. 6. Військове звання. 9. Столиця Лівану. 10. Населений пункт Миколаївської області. 11. Молочний продукт. 13. Туди при скруті здають цінні речі. 18. Телевізійні вісті. 20. Апарат для обробки рослин сухими отрутохімікатами. 22. Винагорода. 24. Мореплавець .. де Гама. 25. Початок дня. 27. Якщо вона — спортивна, то не вибухає. 28. Письмова вправа для перевірки грамотності. 31. Виробник браку. 32. Будівельний матеріал. 33. Еталон. 34. Крокодил. 36. Бешкет. 37. Прихильник утопії. 42. Найбільша сухопутна тварина. 44. Батько зятя.

Склав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.
м. Кодима Одеської області.

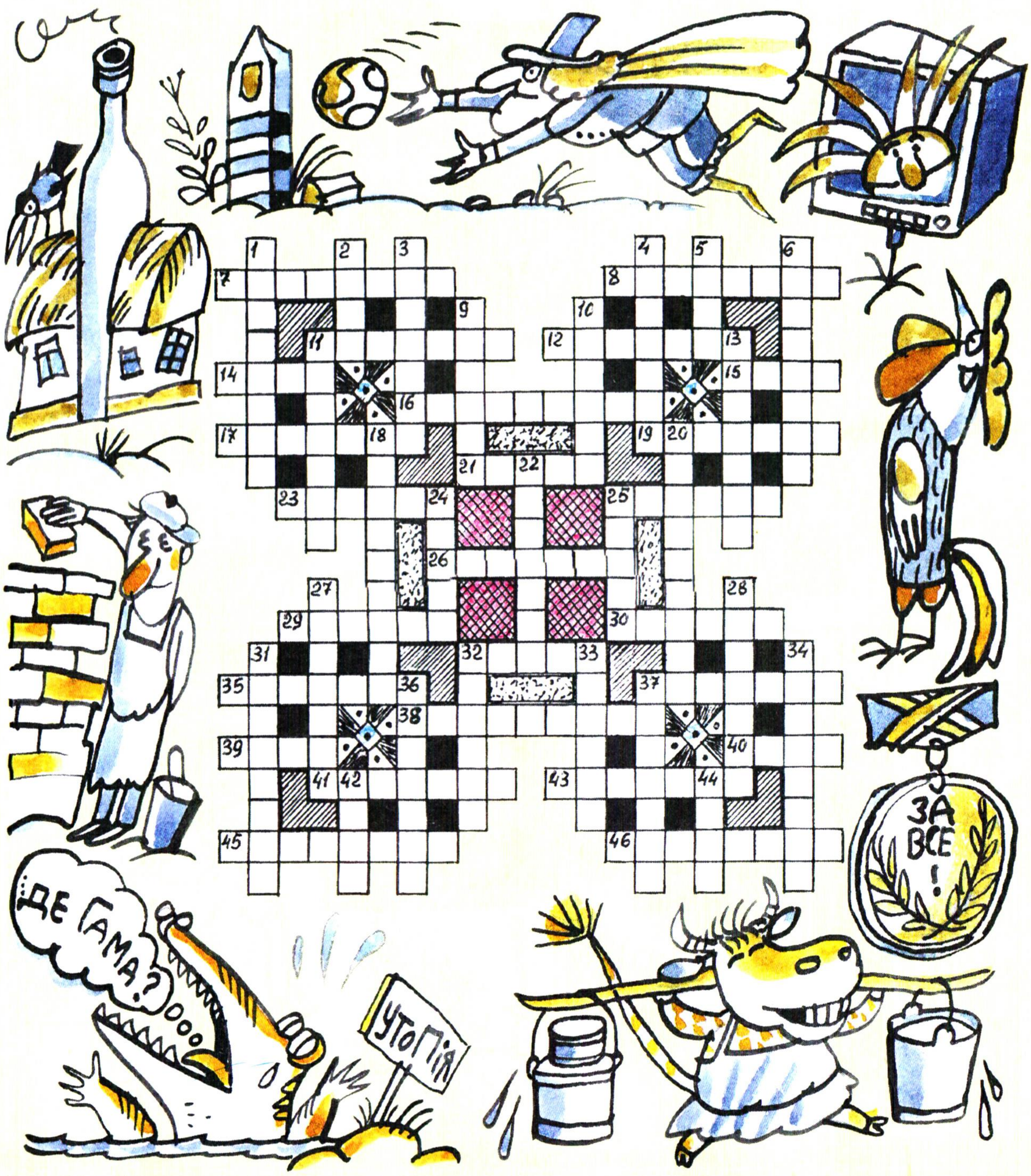

ВІДПОВІДЬ НА РОЗВАГУ, ЯКА НАДРУКОВАНА У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Латка на латці, а посередині гризь.

Відгадка: капуста.

ВІДПОВІДІ НА ЛІНІЙНИЙ КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

Пас. Пасок. Окоп. Опара. Араб. Баку. Акула. Ласт. Стаж. Ажур. Урна. Наказ. Казна. Намет. Метро. Роса. Сало. Локатор. Каторга. Гак. Комар. Омар.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1599)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 08.07.2009. Підписано до друку 21.07.2009. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 100 прим. Зам. 0110907. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

СМІХ НЕ СТАРІЄ

Цей малюнок Сергія ГЕРАСИМЧУКА було надруковано у «Перці» № 15 за 1975 рік на стор.16, де, як правило, розвінчувалася політика капіталізму. Під ним був підпис: «У країні рівних можливостей».

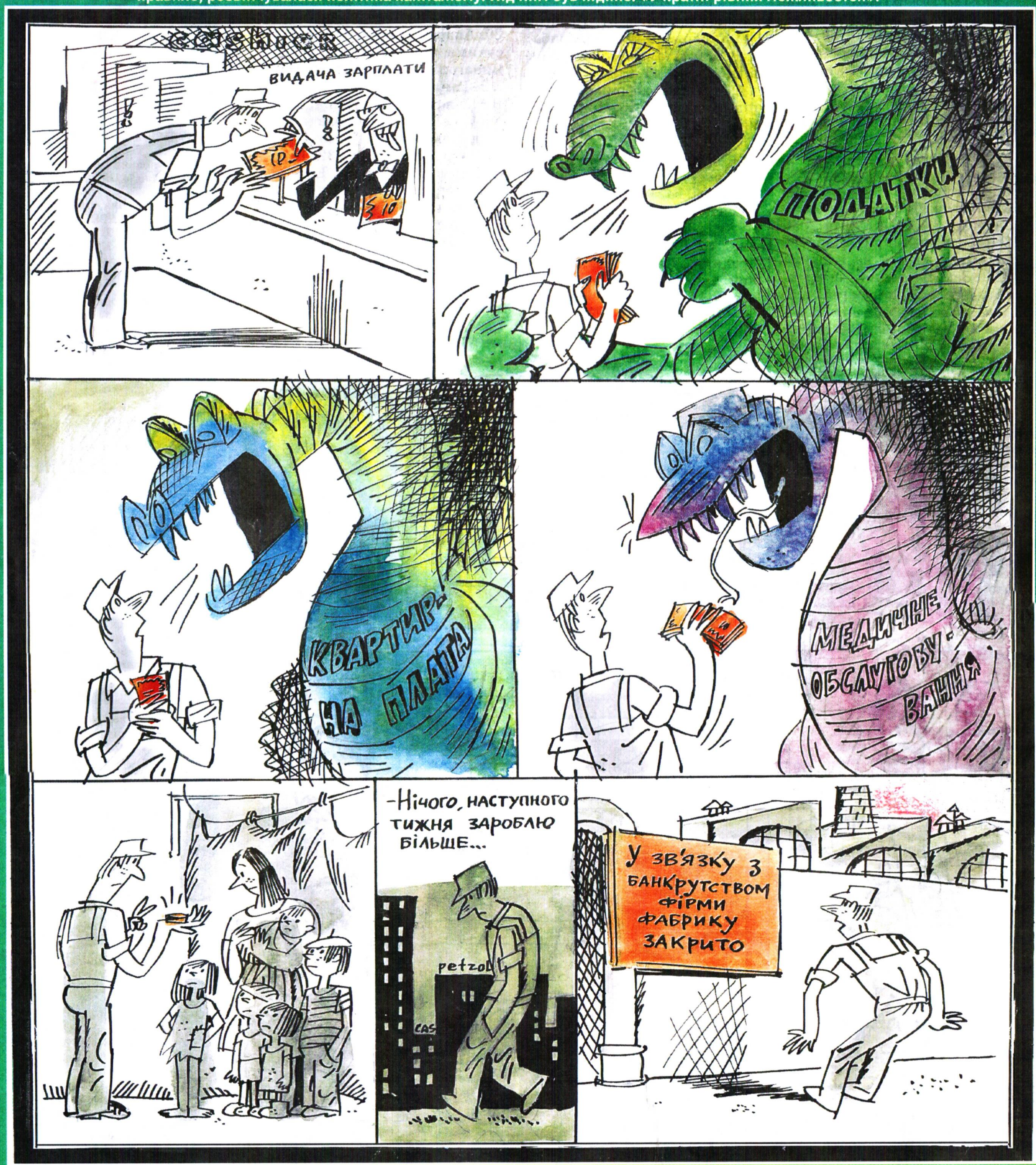

Індекс 74393

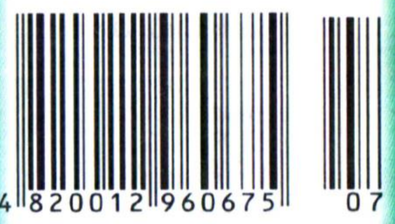

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!